

כל טיפת דם למען המדינה!

אף טיפת דם אחת למען ההתנחלות!

יקרה מדי. אולם למען הרפתקות, למען סיפוח שטחים, למען התנחלות בחברון — אף לא טיפת דם אחת של הייל ישראלי!

(קריאות מכל ספסלי הבית).

הצעתם של תמיר—אלון נתקבלה ב-48 קולות (כולל ל"ע וכל הדתיים, מלבד ח"כ מלמד), ובעד הצעת אבי נרי הצביעו רק הכוח החדש, רק"ח ומק"י. מפ"ם נמנעה.

עוד באותו יום חזר אבנרי להצבעה זו. היה זה בנאומו על "מלווה החיסכון", שכל עובד וכל מעביד חייב ל-שלם לו 4% מהכנסתו:

אורי אבנרי: ...ההתמודדות האמיתית כאן אינה בין בעליההון ובין העובדים; ההתמודדות כאן היא בין מדיניות הממשלה, מדיניות החוץ, מדיניות הביטחון, מדיניות הסיפוח, ובין העם כולו, אשר צריך לשלם בשביל זה — העם אשר עדיין לא לגמרי תופס את המציאות.

את מחיר הדם הוא רואה — את זאת רואים בעיתונים כל יום. אבל הוא עדיין לא תופס את מחיר הכסף של מדיניות זו.

כאשר חבריהכנסת הימני היום את ידיהם — בחוזה ובשמחה — בעד ההתנחלות בחברון, האם ידעו מה יהיה המחיר?

אני מזכיר לומר שאינני יודע איך עשו זאת מבלי שידיהם המורמות תרעדנה, כאשר ידו הם המתרוטמות גזרו קורבנות של דם ודמים על העם הזה.

חרף כל הנאומים של פג"ר ואישיהממשלה, הי הצבעה בעד התנחלות בחברון היא הצבעה בעד מלחמה, בעד אישולו, בעד הסלמה, אולי

טירור או חבלה בהרחברון. עד שבאה הקבוצה הזאת ופתחה את הרחברון בפני אלפחה, ומרכז הפעילות החב"ל ניה עבר...

(קריאות מכל ספסלי הבית).

היו"ר מ. ביבי: חבריהכנסת, אני מבקש לתת לחבר הכנסת אבנרי לסיים את דבריו.

(קריאות מכל ספסלי הבית).

אורי אבנרי: אני מסתמך על דבריו של מושל צבאי.

(קריאות מכל ספסלי הבית).

אורי אבנרי: אינני מפרח להגיד מה שיש לי להגיד, ואתם לא תשתיקו אותי. אתם לא תשתיקו אותי. 14 חודש היה הרחברון שקט, עד שבאה הפרובוקציה הזאת...

אליעזר שוסטק: — — —

מרדכי סורקיס: הם מסיתים את הערבים נגד ה"יהודים".

היו"ר מ. ביבי: חבריהכנסת סורקיס, אבקש אותך לשבת.

אליעזר שוסטק: הוא מדבר על נושא שאינו עומד

כמה דם

צריך להישפך?

מחר בעד מאבק עם חיילים סובייטיים — בלי "פנטומים" אמריקאיים נוספים.

אני לא יודע איך אפשר להצביע בעד דבר כזה, בחדווה ובשמחה כזאת, מבלי שהידידים תרעדנה!

הלוקש והלוקשן

על מילווה-החיסכון עצמו אמר אבנרי:

...ממשלת ישראל לא הצליחה במלחמת-ההתשה שלה נגד מצרים — להיפך, אבל היא מצליחה עד כה במלחמת-ההתשה שלה נגד הציבור הישראלי.

אמרו לפועלים, לעובדים, לשכירים: הגה, אנו מעלים את שכר-העבודה — אמנם לא בשיעור של ההתייקרות, גם לא בשיעור של עליית התפוקה, כפי שהובטח במשך שנים, אבל קצת. המצב קשה, לכן אנו מעלים את השכר רק קצת; דובר על 5%, ואחריך על 6%.

מלחמת ההתשה הזאת הצליחה, כי השכירים בארץ כבר כל-כך טומטמו בהודעות ובהבטחות והבטחות-שכנגד, באי-מיס ובתיאוריאמה של מצבנו הביטחוני, עד שבינתיים אין הם תופסים מה קורה להם. זה יתברר להם רק כאשר יקבלו בפעם הראשונה את ה"לוקש" של משכורת חודש אפריל, בו במאי.

זה היה חג של 1 במאי שלא היה עוד כדוגמתו. כי אז יתברר שמכל ה"לוקשים" שהאכילו אותם כל הומן, אינה "לוקש" של שכר יוצא להם. וכל עובד יבין בסופו של דבר שמה שקרה לו אחרי כל הבולמוס הזה, הרי זו העובדה שהוא מקבל פחות שכר מאשר קיבל לפני העלאת השכר. יש פה תוספת מינוס — או עלייה זעירה הנופלת בהרבה מעליית המחירים.

אני חושב כי תפקידי כחברי-כנסת, כנבחר הי ציבור שבחר בו, הוא לומר לציבור הזה מהי הסיבה ל"לוקש" הזה של ה-1 במאי. זוהי תור צאה ישירה של המדיניות הממשלתית, של ההתנחלות בחברון, של ההפצצות שיביאו לי-התערבות הסובייטיות.

ניסים אליעזר: אל תפחיד אותנו בהתערבות הסובייטית!

אורי אבנרי: אתה גיבור. אתה לא רועך מפני ברית המועצות.

ניסים אליעזר: אני לא גיבור. לו היו הערבים מקבלים את תוכנית רוג'רס, היה אז אולי יסוד למה שאתה אומר. האם מקבלים הערבים את תוכנית רוג'רס? מה אתה מפפפסט קודם כל שהם יקבלו ואחרי-כך תבוא ותדבר.

אורי אבנרי: ואתה קיבלת את תוכנית רוג'רס? אתם לא הייתם הראשונים שחיבלו בה?

על סדר-היום. עלייתם של המתנחלים שהיתה לפני שנתיים אינה עומדת על סדר-היום, ולכן היושב-ראש צריך לשלול ממנו את רשות הדיבור.

אורי אבנרי: אתם עוד לא שולטים בבית הזה!

היו"ר מ. ביבי: חבריהכנסת אבנרי, אני נותן לך עוד דקה כדי לסיים את דברך.

אורי אבנרי: מגיעות לי חמש דקות. לא דיברתי אפ"ל לו דקה. קריאות הביניים אינן על חשבון זמני.

היו"ר מ. ביבי: דיברת ארבע דקות, ואני נותן לך עוד דקה.

אורי אבנרי: עוד לא דיברתי חמש דקות.

היו"ר מ. ביבי: אדוני, אל תתווכח עם היושב-ראש. אינני מרמה אותך.

אליעזר שוסטק: הוא מתנחל עכשיו על הבמה באופן בלתי-חוקי.

אורי אבנרי: יש פה הפרעות בלתי-פוסקות...

היו"ר מ. ביבי: לקחתי את זה בחשבון. אבקש לסיים בעוד דקה.

אורי אבנרי: בעקבות ההתנחלות הזאת עבר מרכז הפעילות החבלנית מהירשכם להרחברון.

מאז זורם בהרחברון כאופן בלתי-פוסק דמי נו שלנו, דם ערבי ודם של תיירים.

זאת ועוד, עד אותו יום...

יצחק ה. קלינגהופר: מה היה בחברון בשנת 1929? (קריאות מכל ספסלי הבית).

יגאל אלון: זה לא נכון. הייתי לפניו. אינך מדייק.

הכנסת אבנרי להאריך את נאומו. אבקש לא להפריע.

סכין בגב השלום!

אורי אבנרי: בהרחברון נולד הנסיון הרציני, המדיני נאי הראשון, לדורשיח ישראל—פלסטיני. ידוע ברבים שהי שייך אל-גיבנרי הוא ראש התנועה לדו-קיום פלסטיני-ישראלי, אליה להקמת יישות פלסטינית הקשורה בישראל.

והנה בא המעשה הזה, ובאה כניעת הממי שלה, ותקעו סכין בגב היוזמה הרצינית ביותר שנולדה בארץ מאז המלחמה, לכוונן פה דור קיום...

בנימין הלוי: אתה תוקע סכין.

היו"ר מ. ביבי: חבריהכנסת אבנרי, סיימת את דברך.

אורי אבנרי: אני מסיים...

היו"ר מ. ביבי: אתה סיימת כבר. אל תתווכח עם היושב-ראש.

אורי אבנרי: אני מסיים במשפט אחרון.

למען ביטחון המדינה הזאת אין טיפת-דם

במשך שבועיים דנה הממשלה בעניין חברון. הדבר נסתיים בנחון מוחץ של שוחרי-הסיפוח, ובמפתח המוחצת של השרים המתונים. יגאל אלון בא לכנסת השבוע והודיע על החלטת הממשלה לקדם את ההתי-נחלות בחברון.

היה זה בעקבות הצעה-לסדר-היום של שמואל תמיר. סיעתנו הציעה להסיר את הצעה מסדר-היום, בנאום שהיה מלווה צעקות של אנשי-סיפוח מתחילתו ועד סופו:

אורי אבנרי: אני מציע לכנסת להסיר מסדר-היום את הצעתו של חבר-הכנסת שמואל תמיר — מכל וכל! מהפגנה כלפי העולם, כלפי העולם הערבי וכלפי עצ-מנו, שלא ניתן לפגוע בכל צורה שהיא בסיכוי השלום.

כמה דם כבר נשפך, וכמה דם עוד צריך להישפך, כגלל הרפתקה אומללה זו, של קומין קנאים, וכגלל כניעתה המבישה של הממשלה בפני הקומין הזה?

האם אני צריך להזכיר לכנסת איך נולדה ההתנחלות הזאת? איך קבוצה של אנשים פורקיעול רימתה את שלטונת צה"ל...

מרדכי סורקיס: תתיישב לדבר כך!

היו"ר מ. ביבי: חבריהכנסת סורקיס...

חבריהכנסת אבנרי, אני מבקש ממך, אל תדביק תווים לאנשים שאינם כאן.

אורי אבנרי: אני חוזר על דברים שנאמרו מעל ה-דוכן הזה כאשר דיברנו על פרשה זו לפני שנה ומעלה.

קבוצה של אנשים שרימתה את שלטונת צה"ל, באה ל-

אל-גיבנרי והמושל הצבאי

חברון לחגוג את סדר הפסח, נשארה בחברון בניגוד ל-הוראות המושל הצבאי, חיבלה בביטחון במקום, ולאחר מכן, אחרי שבוצע המעשה בכחש ובמירמה — החלה התרוצצות-מבישה בין שריהממשלה — מי יעלה על הגל הזה ומי יעשה הון פוליטי מן המעשה הזה...

(קריאות מכל ספסלי הבית).

אורי אבנרי: ראשון הלך השר בגין, כבודו במקומו מונה, ואני מבין מה הוא עשה שם. הלך אחרי השר יגאל אלון, ואינני יודע מה הוא עשה שם...

יגאל אלון: זה לא נכון. הייתי לפניו. אינך מדויק.

אורי אבנרי: אולי אתה אפילו הקדמת. זה לא יהיה לתפארתך. ייתכן שהקדמת אותו. אבל בשעה שעדיין לא היה שום אישור ממשלתי למעשה הזה, בשעה שהם ישבו שם עדיין בכחש ובמירמה ובניגוד להוראות המושל הצבאי, אתה הלכת והבטחת להם עבודה, ופרשת עליהם את כנפיך.

בנימין הלוי: בינתיים נולדו תינוקות בחברון.

אליעזר שוסטק: אתה התנגדת גם לירושלים.

אורי אבנרי: חבריהכנסת, האם לא היה זה חוסר-אחריות ממלכתית ממדרגה ראשונה?

לא תשתיקו אותי!

במשך 14 חודש היה הרחברון המקום השקט ביותר ב-ארץ-ישראל כולה. במשך 14 חודש לא היה אף מעשה של